

Dívka z Dvanáctého kraje? Mohli mu snad ušetřit větší políček? Dvanáctý kraj, nejmenší ze všech, terč vtipů, se svými zakrslými dětmi s oteklými klouby, které vždycky zemřely během prvních pěti minut? A nejen to, ale... holka? Ne že by nějaká dívka nemohla vyhrát, ale podle Coriolana šlo v Hladových hrách především o hrubou sílu a dívky byly od přírody menší než chlapci, a tudíž znevýhodněné. Nikdy neměl ve zvláštní oblibě děkana Highbottoma, kterému mezi přáteli žertem přezdíval Casca Dám-si-práska Highbottom, ale nečekal takové veřejné ponížení. Že by se děkan doslechl o Snowově přezdívice? Nebo šlo jen o odraz toho, že Snowové upadají do bezvýznamnosti?

Cítil, jak mu hoří tváře, ale snažil se zachovat klid. Většina z ostatních studentů se zvedla a povídala si mezi sebou. Potřeboval se k nim připojit a předstírat, že přidělení splátkyně bez šance nic neznamena, ale nedokázal se pohnout. Dokázal jen otočit hlavu doprava, kde pořád seděl Sejanus. Coriolanus se nadechl, aby mu poblahopřál, ale zarazil se, když si všiml Sejanova sotva skrývaného zmučeného výrazu.

„Co se děje?“ zeptal se. „Nejsi spokojený? Kluk z Druhého kraje – to je dobrý los.“

„Zapomínáš, že jsem taky z Druhého kraje,“ odpověděl Sejanus chraptivě.

Nechal si jeho slova projít hlavou. Takže deset let v Kapitolu a privilegovaného života, který Kapitol poskytoval, přišlo u Sejana

vniveč. Pořád se považoval za občana kraje. Taková nesmyslná sentimentalita.

Sejanus nakrabil čelo. „Určitě o to požádal můj otec. Pořád se mi snaží vštípit správné myšlení.“

O tom nepochybuj, pomyslel si Coriolanus. Bohatství a vliv starého Straba Plintha všichni uznávali, i když to neplatilo o jeho původu. A ačkoliv měli být splátcí přidělováni jednotlivým trenérům podle zásluh, někdo zjevně v zákulisí tahal za nitky.

Diváci se usadili na svých místech. Vzadu za stupínkem se roztáhla opona a objevila se obrazovka sahající od podlahy ke stropu. Sklizeň byla přenášena živě ze všech krajů, od východního pobřeží k západu, a vysílána do celé země. To znamenalo, že zahájení připadne na Dvanáctý kraj. Všichni vstali, když se na obrazovce rozzářil emblém Panemu, doprovázený kapitolskou hymnou.

*Panemský skvoste,
ty mocné město,
záříš po věky a stále víc.*

Někteří studenti pracně lovili z paměti slova, ale Coriolanus, který roky poslouchal babičku, jak každý den przní hymnu svým zpěvem, odzpíval všechny tři sloky co nejhlasitěji. Vysloužil si tím několik pochvalných kývnutí. Bylo to ubohé, ale potreboval veškeré uznání, jakého se mu podaří dosáhnout.

Znak Kapitolu se rozplynul a objevil se prezident Ravinstill s prošedivělými vlasy a v předválečné uniformě na připomenutí toho, že ovládal kraje dávno před vzpourou. Odcitoval krátký úryvek ze Smlouvy o velezradě, která ustanovovala Hladové hry jako typ válečných reparací – mladé životy z krajů za mladé kapitolské životy zmařené během války. Trest za zradu vzbouřenců.

Poté tvůrci her zabrali bezútěšné náměstí v Dvanáctém kraji, kde bylo před budovou soudu vztyčeno dočasné pódium, obstoupené mírotvorci. Starosta Lipp, podsaditý, pihovatý muž v beznadějně zastaralém obleku, stál mezi dvěma pytli z rezného plátana. Zalovil rukou hluboko do pytle po své levici, vytáhl z něj nějaký papírek a letmo se na něj podíval.

„Splátkyní Dvanáctého kraje je Lucy Gray Bairdová,“ oznámil do mikrofonu. Kamera přejela po davu šedých, hladových obličejů v šedivých neforemných šatech, aby vyhledala vylosovanou dívku. Na jednom místě se objevil pohyb a kamera se ustálila. Dívky se rozestupovaly od té, která měla tu smůlu, že byla vybrána.

Při pohledu na ni přihlížející udiveně zahučeli.

Lucy Gray Bairdová vzpřímeně stála v šatech s pestrobarevnými volány. Šaty vypadaly omšele, ale kdysi musely být elegantní. Tmavé zvlněné vlasy měla sčesané z čela a protkané vadnoucími květinami. Barevným zevnějškem přitahovala pozornost jako potrhaný motýl uprostřed mūr. Nevykročila přímo k pódiumu, ale začala se prodírat mezi dívkami po své pravici.

Událo se to velice rychle. Rukou zalovila ve volánech šatů, vhodila cosi svíjejícího se, zářivě zeleného za blůzu ušklábající se rusovlásky a pokračovala v chůzi. Pozornost se na okamžik přenesla na její oběť – úšklebek se vmžiku proměnil ve výraz čiré hrůzy. Dívka s vřískotem padla na zem a strhávala ze sebe šaty. Starosta zavyl. A na pozadí toho všeho se útočnice dál proplétala mezi lidmi k pódiumu, aniž by se jedinkrát ohlédla.

Heavensbeeova síň ožila. Lidé dloubali lokty do svých sousedů.

„Viděl jsi to?“

„Co jí to hodila pod šaty?“

„Ještěrku?“

„Viděl jsem hada!“

„Zabila ji?“

Coriolanus se rozhlédl po davu a vyklíčila v něm jiskřička naděje. Jeho splátkyně, dobrá jen k tomu, aby se jí ostatní splátcí rychle zbavili, uchvátila pozornost Kapitolu. To bylo dobře, ne? Třeba si ji s jeho pomocí dokáže udržet a on přetaví ostudu ve slušný výsledek. Tak či onak byl jeho osud nerozborně spojen s jejím.

Starosta Lipp seběhl z pódia a prodíral se mezi shromážděnými dívkami k té, která ležela na zemi. „Mayfair? Mayfair?“ volal. „Moje dcera potřebuje pomoc!“ Kolem dívky se otevřel volný prostor, ale vlašným pokusům o pomoc bránilo její zmítání. Starosta k ní doběhl ve chvíli, kdy se ze záhybů jejích šatů vynořil malý, duhově zelený had a odplazil se mezi diváky, kteří před ním s křikem uhýbali. Mayfair se konečně uklidnila, ale její úlevu okamžitě vystřídalo zahanbení. Podívala se přímo do kamery – uvědomovala si, že ji sledují oči celého Panemu. Jednou rukou se pokusila narovnat mašli ve vlasech, druhou si uhladila šaty, špinavé od uhelného prachu, který pokrýval vše kolem, a potrhané od její snahy zbavit se hada. Když jí otec pomohl na nohy, bylo vidět, že se pomočila. Starosta si svlékl sako, zabalil ji do něj a předal ji jednomu mírotvorci, aby ji odvedl pryč. Otočil se zpátky k pódiumu a probodl nejnovější splátkyni Dvanáctého kraje vražedným pohledem.

Coriolanus zneklidněně sledoval, jak Lucy Gray Bairdová stoupá na pódium. Nebyla nervově labilní? Bylo na ní něco mlhavě povědomého a znepokojujícího. Ty malinově růžové, královsky modré a narcisově žluté volány...

„Vypadá jako cirkusačka,“ poznamenala jedna z nedalekých dívek. Ostatní trenéři souhlasně zahučeli.

To bylo ono. Vybavil si cirkusy z raného dětství. Žongléři a akrobati, klauni a tanečnice v nabíraných šatech, které víří v tanci, zatímco jemu se točí hlava z cukru v cukrové vatě. To, že si jeho